

İÇİNDEKİLER

Aniden Karşıma Çıkan Gölge	7
Koyunlarla İlk Tanışma	15
Hayatımın En Zor Kararı	22
Hayallerimden Vazgeçmek mi?	28
Yeni Dünyaların Keşfi	37
Kınalı Kuzunun Doğumu	47
Kuyrukların Dümeni Bende	57
Kahraman Oldum	67
Hüzünlü Bir Veda	76
Rüzgâr Olma Zamanı	82
Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin Anlamlarını Merak Ediyorsan	87

ANİDEN KARŞIMA ÇIKAN GÖLGE

Başlangıçta her şey normaldi. Bir yıl sonu etkinliği, karnelerin dağıtılması, neşe, heyecan ve hüznün bir arada olduğu vedalaşmalar... Benim içimdeyse başka kıpırtılar vardı.

**Heyecanım, kozasından çıkmaya çalışan
bir kelebeğin çırpınışları gibiydi.**

Karnemi almış, rüzgâra kafa tutmak istercesine eve koşuyordum. Her adımda ayaklarımdan çıkan pat pat sesleri, kulaklarıma bir şarkı gibi çalınıyordu. Üzerimi bir an önce değiştirip ilçeye giden ilk dolmuşa yetişmeliydim.

Bir hafta önce atletizm kursuna kaydolmuş ve antrenörümle tanışmıştım.

"Karneni kap gel! Diğer çocuklarla da tanışırsın" demişti.

Kafamda hayaller, ayaklarımda görünmez kanatlarla süzülürken arkamdan gelen ani sesle irkildim.

“Nereye gidiyorsun böyle koşa koşa Rüzgâr Ela?”

Sesin soğukluğu sırtımda bir ürperti uyandırdı. Fakat beni asıl durduran sesin kendisi değil, sahibinin kim olduğuydu. Her yere nefes nefese koştuğum için bana **“Rüzgâr Ela”** derlerdi. Gelgelelim, sadece bir kişi bu güzel lakabı övgü için değil de zehirli bir ok fırlatırcasına söylerdi. İçimden koşmaya devam edip duymazdan gelmek geçti. Ancak ondan çekindiğimi düşünmesini istemedim.

Ayaklarım toprak zeminde ani fren yapan araba tekeri gibi derin bir iz bıraktı.

**“Sen de ilçedeki kursa
yazılmışsın diye duydum, doğru
mu?” diye sorarak yaslandığı
duvardan bana bakıp sırıttı.**

“Evet, kursa kayıt yaptırdım Gölge Serap!”

Tıpkı şimdi olduğu gibi her yerde aniden karşımıza çıktığı için biz de ona “Gölge Serap” diyorduk. Kursa kaydolduğumu nereden duyduğunu sormayacaktım. Çünkü ona Gölge Serap denmesinin bir diğer nedeni de buydu: Kasabadaki çocuklarla ilgili olup biten her şeyi önce o du-

yardı. Kim matematikten düşük not almış, kim kaldırıma takılıp karizmayı çizmiş? **Kimin evinde kaç tane çorap teki kaybolmuş?** Kim karanlıktan korkup battaniyenin altına saklanmış? Hatta kimin evinde akşam yemeğinde tuz eksikmiş? Hatta ve hatta kasabanın diğer ucundaki bir bebeğin dişi çıkmaya başlasa ilk Serap duyardı.

Çocuklarla ilgili ufacık, minicik, mini minnacık toz zerresi kadar bir söylenti olsa Serap'ın kulaklarında alarm zilleri çalardı.

Aramızda kalsın ama bence onun çocukların zihnine sı-
zan gizli bir frekansı vardı.

**"0 zaman yaz boyunca sık sık
görüşeceğiz desene!" diyerek bana
doğru yürümeye başladı.**

Yüzündeki tanıdık sırtışla tam önümde durdu. Gözlerim-
deki soru soran bakışları okumuş gibi konuşmaya devam
etti:

"Çünkü ben de aynı kursa yazıldım ve bütün yaz seninle
birlikte antrenman yapacağız. Çok eğlenceli olacak, sence
de öyle değil mi?"

Şok olmuşum, donakalmıştım. Cevap vermemi bile
beklemeden, beni sinir eden bir tebessümle geldiği gölge-
lere geri dönüp ortadan kayboldu.

Adımlarımı yeniden eve çevirdim fakat bu sefer yavaş
yürüyordum. Hatta biraz ayaklarımı sürüyerek ilerliyor-
dum. İçimdeki heyecan dalgası yerini öfkeli bir fırtınaya
bırakmıştı.

**Serap'la aramızdaki bu rekabet, geçen
yıl beden eğitimi dersinde başlamıştı.**

Öğretmenimiz bizi okulun yanındaki geniş harman ye-
rinde yarıştırmıştı. Önceki gün yağan yağmurdan dolayı
her yer çamur içindeyken koşmak oldukça zordu. Tam

Gölge Serap'ı geçmek üzereyken kaydım ve çamura yuvarlandım.

Bitiş çizgisini geçen Serap yanıma gelip bana yardım etmek yerine gururla kasılıp,

**“Boşuna uğraşma Ela!” demişti.
“Bu köyün en hızlısı her zaman
benim. Sen hep arkamdan
geleceksin...”**

Çamurlu üstüm başım değil de onun bu lafları canımı daha çok acıtmıştı. İşte o gün aramıza görünmez bir duvar örüldü. O benim için geçilmesi gereken büyük bir “gölge” hâline gelmişti.

Aklımdaki düşünce dağının zirvesinden inip saatime baktım. Eğer acele etmezsem kursa geç kalacaktım.

Apar topar avlu kapısından içeri girdim. Bir an önce kursa gitmek istediğim için gözüm hiçbir yeri görmedi. Hızla odama varıp üzerimi değiştirmeye koyuldum. Saçlarımı ensemden sımsıkı bağlayıp at kuyruğu yaptım. Merdivenleri üçer beşer atlayarak inerken annemin sesini işittim.

"Elaaa!"

İşte o an çardakta oturan annemin buğulu gözleriyle karşı karşıya geldim. Ne olduğunu anlayamadım. Annem acaba neden ağlıyordu?

Annem olur olmaz şeylere ağlayan birisi değildi. Onun ağlaması için önemli bir sebep olması gerekirdi.

**“Yoksa babama mı bir şey oldu?”
düşüncesi, zihnime bir ok gibi
saplandı. Ne olduğunu sormaya
korktum.**

Annem korkumu hissetmiş olsa gerek hıçkırıklarını durdurup anlatmaya başladı:

“Komşumuz Murat amca, sabah ağıla inerken merdivenlerden düşmüş. Babanla Ali dayın onu doktora götürdüler. Durumu pek iyi değilmiş. Sanırım iyileşemeyen bir hastalığı varmış. Doktorlar artık dinlenmesi gerektiğini söylemiş. Onun için çok üzgünüm.”

Annem sözlerini bitirince içimde bir rahatlama rüzgârı esti. Murat amcaya severdim ama annemin bu kadar ağlaması bana garip gelmişti.

**“Yani Murat amca için mi bu kadar
üzüldün anne? Babamı etrafta
göremeyince ona bir şey oldu sandım.”**

“Elaaa! Tabii ki üzüleceğim kızım. O bizim komşumuz. Ayrıca sen nereye gidiyorsun böyle, hayırdır? İki dirhem bir çekirdek hazırlanmışsın.”

Annemin sesi biraz yükselince hatamı anladım. Hafiften yüzüm kızarmıştı.

“Özür dilerim anne. İlçeye kursa gideceğim, diğer öğrencilerle tanışacağız. Sonunda benim gibi koşmayı seven bir sürü çocuk göreceğim ve hep birlikte çalışacağız.”

Konuşurken gözlerimin içinin güldüğünü hissediyordum. Gölge Serap’ın kursa kaydolmasını bile unutmuş gibiydim.

“Hayır, bugün gidemezsin! Murat amcanın koyunları sabahdan beri açlar. Onlara yem ve su vermemiz lazım. Ben tek başıma yapamam, bana yardım etmen gerekiyor.”

Üzgün bir sesle cevap verdim:

“Sana yardım edecek başka birisini bulamaz mısın? Fatma teyzeye ya da yengeme söyleyebilirsin mesela. Gelip yardım edebilirler sana.”

“Elaaa!”

Annemin ses tonu, konunun tartışmaya kapalı olduğunun sinyalini vermişti.

Annem nettir. Onu ikna etmek, dünyanın en zor işidir. Aslında o an ısrar etmenin faydasız olduğunu biliyordum ama en azından kendimi anlatmaya çalışmalıyım. Sesimi en sakın tonuna alarak konuştum:

“Anneciğim, lütfen beni bir dinle! Bu kurs, benim için çok önemli. Yaz boyunca kursa gidip antrenmanlar yapmalıyım. Seneye yapılacak seçmelere katılmayı ne kadar çok istediğimi biliyorsun. **Lütfen gitmeme izin ver!”**

Annemi ikna edebilirim, diye umutlandım bir an.

“Seni anlıyorum ama sen de beni anlamalısın,” dedi annem. “Hem bugün sadece tanışma olacak değil mi? Arkadaşlarınla yarın gittiğinde de tanışabilirsin. Hadi üzerine iş kıyafetlerinden bir şeyler geçir de gidelim.”

Gözlerim buğulanmıştı. İçimde ise patlamak üzere olan bir öfke volkanı vardı.

Tüm çabama rağmen annemi ikna edememiştim. Söylediğini yapmaktan başka çarem yoktu. Gidip üzerime iş kıyafetlerimden birini giydim. Sonra annemi takip etmeye başladım.

KOYUNLARLA İLK TANIŞMA

Tam hayallerime koşacağım günde koyun ağılına doğru ağır adımlarla yürüdüm. Ayaklarım daha önce hissetmediğim kadar ağırlaşmıştı. Avlu kapısından çıkıp sağa doğru döndük. Dar sokaktan geçip Murat amcanın evine vardık.

Annem merdivenlerin yanından geçerken iç çekti. Murat amca için çok üzüldüğünü görebiliyordum.

**Evin ön tarafından bile aç kalan
koyunların meleşen sesleri
duyuluyordu.**

Annem hızlıca ağıla yöneldi. Bense isteksiz adımlarla arkasından gittim. Ağıl kapısını açınca birden bütün koyunlar üstümüze üşüştü. Annem yapmam gerekenleri söylemeye başladı:

“Şu hortumu görüyor musun? Hortumu al, bir ucunu şuradaki su oluğuna koy, diğerini de dışarıdaki çeşmeye bağla. Su oluklara dolana kadar bekle. Sonra suyu kapat ve hemen arkaya samanlığa gel.”

Ağız ucuyla,
“Tamam” dedim.

Daha sonra isteksiz şekilde işe koyuldum. Annem de saman getirmek için arkaya geçti. Hortumun bir ucunu oluğa yerleştirdim. Diğerini dikkatle çeşmeye götürdüm. Ağıldan çıkınca derin bir nefes aldım. Koyun kokusu âdetâ burnumun en ücra köşelerine bile yapışmıştı. Hortumu çeşmeye bağlayıp suyu açtıktan sonra ağılın içine bakmak için kapıya yöneldim.

**Kapı aralığında oluklara
baktığım an, içimde uyuyan
o öfkeli canavar sanki
yerinden fırladı.**

Oluklara dolması gereken su, ağılın içine akıyordu! Çünkü ben çıktıktan sonra koyunlar hortumu ayaklarına dolamış ve oluktan çıkarmıştı. Suyu mu kapatmalıyıldım yoksa girip içeride hortumun ucunu mu bulmalıyıldım?

Bir anlık tereddütten sonra içeri girdim. Gözlerim yerdeki hortumu aradı. Tam bulup almak için eğildiğim sırada nereden geldiğini anlayamadığım bir kafa darbesiyle yere yuvarlandım. **Suyun ıslattığı zeminde üstüm başım koyun tezeğine bulandı.** Ellerimdeki ve üstümdeki tezekleri görünce midemin bulantıyla kaplandığını hissettim. Köyde yaşıyor olabilirdim ama daha önce hiç koyun bakmamıştım. Hatta koyun ağılının yakınından geçerken bile burnumu kapatırdım. Bu ağır kokuya bu kadar katlanabilmem bir mucizeydi.

İçimdeki bulantıyı bastırmak için başka şeyler düşünmek istedim. Ancak başka bir koyunun kafa darbesiyle tekrar zemine yapıştım ve iyice tezeğe bulandım. Midem daha fazla dayanamadı.

Kendime engel olamayıp kusmaya başladığım sırada annem elindeki saman balyasıyla ağıla geri döndü.

Beni yerde görünce gözleri kocaman açıldı, neye uğradığını şaşırmıştı. Koşarak yanıma geldi.

“Elaaa, ne oldu sana böyle? Gel hadi, fıkalım buradan kızım! Hay Allah, bu nasıl oldu?”

Kollarımı iki yanından sıkıca tutup beni ayağa kaldırdı. Yavaş yavaş ağılin dışına yürüdük. Çeşmenin yanına gidip hortumu çıkardı ve elimi yüzümü yıkadı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

“İyi misin biraz daha canım? Nasıl oldu bu?” diye sordu annem.

Konuşmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Annem beni daha fazla zorlamak istemedi.

“Tamam, sen burada otur, sakinleş! Ben şu koyunlara bakayım, sonra birlikte eve gidelim olur mu?”

Başımı emme basma tulumba gibi aşağı yukarı salladım. Annem hızla ağıla girdi. Birkaç dakika sonra geri çıkıp hor-